

немъ осиротѣлата Чучулига. Тя горката лежеше върху плета съ двѣ голѣми дупки по крилѣтъ, а по долнитѣ ѝ части имаше свинска кръвъ и много калъ. Неволно погледнахъ, дали може още да работи бензиновата двигателна машина и витлото. Тѣ излѣзоха здрави.

Народитѣ винаги прощаватъ. Щомъ ме видѣха, че отивамъ да прѣвеза ранената си Чучулига, всички ме съжалиха и дори пакъ ме обикнаха. Името ми пакъ стана любимо. Повикахме нѣколко здрави мъже, дигнаха Чучулигата и я туриха на колата. Азъ се качихъ и седнахъ въ коритото на аеропланчето си, за да не губи равновѣсие на колата. Седемъ разноцвѣтни коне потеглиха колата за дома. Цѣли два часа ние пѣтувахме по широкитѣ улици. Дѣцата отъ всички махали се стекоха около колата и трѣгнаха съ насъ по улицата; образува се цѣло шествие; моитѣ връстници почнаха съ радостъ да викатъ ура и всички ме послѣдваха. Азъ веднага си помислихъ, като да се връщамъ отъ нѣкоя побѣда и гордо се кокошиняхъ въ триумфалната си колесница, макаръ да се бояхъ още отъ гнѣва на народа. Ала хрумна ми да запалѣя двигателната машина, за да се завърти витлото, което, както знаете, силно бумти и жужи. Така ще бжде по-весело, мисля си азъ. Народътъ ще има, що да гледа. Обаче, щомъ запалихъ машината и витлото почна да прави ж-ж-ж-ж-ж, като нѣкоя вихрушка, Чучулигата се дигна отъ колата и полетѣ въ въздуха!

— Господи! извикахъ азъ изплашенъ. Ами сега дѣ ще кацна? Рекохъ да се издигна на горѣ, вѣтърѣтъ залюлѣ аероплана и право въ прозорцитѣ на една богаташка кѣща. Казватъ, че въ стаята още спало момиченце, което силно се изплашило отъ